

тѣли, кога-то го запрѣли. То е пълно съ Духъ и силъ, и гони двоякъ цѣль: Първъ, — да накара черковъ-тъ, да живѣе животъ свѣтъ, и да търпи гоненія-та, кои-то ъж чяхахъ; второ — да потвърди истинъ-тъ на примено-то тѣхно отъ Ап. Павла ученіе, и да разнесе тѣхъ лъжовны-ты слухове, кои-то прѣскаха Іудействувавши-ти лъжеучители за мнимы-ты разногласія на народы-ты между него и Апостола. И Второто Негово Посланіе е написано пакъ до сѣщы-ты черковы, като и първо-то, все срѣщу усилованы-ты оболшенія на лъжеучители-ты. Особито-то негово ученіе е заради прѣобразование-то, кое-то при второ-то Христово пришѣствіе ще стане чрѣзъ огънь на небе-то и земь-тъ.

Първо-то съборно посланіе на Ап. Ивана носи характеръ-тъ на едно пастырско писмо до малоазійскы-ты черковы. Въ него Апостолъ-тъ възстава срѣщу сѣщы-ты оныя пакъ заблужденія, съ кои-то ся бѣше борилъ и Ап. Павелъ въ писмо-то си до Колоссяны-ты. Пълно-то единеніе съ Бога въ Христа Исуса, въ кое сичкы заповѣди бывать легкы и грѣхъ-тъ невъзможень, служи за него като главно и единственно правило при разсѣждане-то за християнскыя животъ.

Второ-то Посланіе на Ап. Ивана е писано до нѣкожъ си господа, прѣдъ кож-то той си засвидѣтелствува радостъ-тъ за добро-то поведеніе на нейны-ты сынове, още ъж извѣстава, че има намѣреніе да ъж посѣти.

Трете-то му Посланіе пѣкъ е написано до единъ почтенъ Християнинъ, на имя Гаій. Апостолъ-тъ съ него го моли, да бѣде гостолубивъ камъ-то нѣкои си странны Християны.

Съборно-то Посланіе на Ап. Іудж съдържава голѣмы прѣдопознанія отъ нѣкаквы си хора, кои-то были настанѣли помежду Християны-ты, та извращали Божій-тъ благодать въ нѣкаквы случаи на развратъ, сквърняли си плътъ-тъ, прѣнебрѣгавали начялство-то, злословяли высокы-ты власти и ся отдѣляли отъ единство-то на вѣрж-тъ.

Посланіе-то до Римляны-ты е написано отъ Ап. Павла изъ Коринтъ, на трете-то му патуваніе. Римска-та черкова была събрана отъ Іудей и язычници, равны на брой. Недостатъкъ прочее отъ основателно камъ нея апостолско наставленіе, особна-та ъж важность (като черкова въ столицъ-тъ), и распри-ты, кои-то настанѣлы въ нежъ, между покръстены-ты Іудей и язычници, накарала Апостолъ-тъ, да ъж напише това свое посланіе. Въ него той особито ся стареа да ъж изложи основны-ты догматы на християнско-то вѣроученіе. То е раздѣлено на двѣ части: Вѣроучителъ (Гл. 1—11) и Нравоучителъ (Гл. 12—13). За темъ на първъ-тъ частъ му служи оправданіе-то на грѣшника чрѣзъ вѣрж-тъ въ Исуса Христа. Апостолъ-тъ показва, че като не могли да ся оправдають до сега прѣдъ Бога на Язычници-ты съ свож-тъ мъдрость, ни Іудей-ти съ закона си: то Богъ по свож-тъ милость изявилъ за сичкы-ты чловѣци, и Іудей, и язычници, безъ никаквы прѣдшествувавшы заслугы отъ тѣхъ-тъ странъ, друго ново средство за оправданіе-то и спасеніе-то имъ, чрѣзъ вѣрж-тъ въ Исуса Христа. Негова-та умиловителна смъртъ примирява съ Бога, оправдава, освящава и обновява сичкы, кои-то вѣрватъ въ него, прави гы новъ тварь, чяда Божій, наслѣдници на вѣчныя животъ и сънаслѣдници на І. Христа. Израилъ (като народъ) не щялъ да